

SZÁZ

KUKORELLY ENDRE

A bal karomon fekszem. Nyomja a szívgyödröt, elég rossz. Ez így nagyon rossz. Próbálok valahogy kiráncigálni magam alól a karomat.

Sikerült elaludnom, úgy látszik, visszaaludtam. Hajnalban felébredtem, megnéztem az órát, kimentem a konyhába. Zörög a hűtőszekrény. Elfelejtetek.

Próbáltam megfordulni, a hátamra fordulni. Elzsibbadt a karom, mozgatom, mozog szépen, jól van. Ittam narancslevet, aztán visszafeküdtem. Egy kislány egyensúlyoz a járda peremén a parkoló autók között, ezt álmodtam.

Szépen egyenként kihuzigálnak minden szőrszálat a karomból. Igyekszem megfordulni álmomban. Lekászálódok a szívemről. Besüt a nap.

Reggel van, inkább kora délelőtt, majdnem vízszintesen süt a félig leeresztett redőny alatt.

Reggel a fürdőszobában ültem, a kád peremén, megengedtem a vizet, néztem, hogy zuhog és habzik. Benyomkodtam a dugót. Nem passzol bele rendesen.

Valamennyivel nagyobb a dugó a lefolyó nyílásánál, ezt eddig nem vettem észre. Vagy bedagadt. Úgy kell belepréselni a lyukba. Zubog a víz.

Ahogy benyitok, C. gyorsan elfordul, néz vissza a válla fölött, mosolyog, int, hogy tűnjek el.

Tűnés.

Sipirc.

Tűnj már el, mondja, nevet, nem válaszoltam neki, akármit mond, az jó, és én is akármit mondok vagy nem mondok, pont jó így.

Ahogy van.

Ilyen illat van itt, víz és női.

Elfelejt, az biztos.

El fog felejteni, nem simán, és mégis, sima ügy, ebből nem jövök ki.

Ebből pedig, apám, nem jössz ki, nyugi.

Elzárom a csapot. Belecsorgattam egy kevés kék színű fürdőszót. Mulságosan kék lett a víz. Nem alszom.

Biztos, hogy nem, hanem a kád peremén ülök, C. meztelen hátát látom magam előtt.

Tudom, hogy alszom, és hogy akármelyik pillanatban felébredhetek, és ff.

F.

Félek. Attól félttem, hogy fölébredek, és hogy ez is csak álom.

Egy kislány megy a járdán, énekelget magában. Leteszi a földre a táskáját.

Tízéves. Éjszaka bepisil. Az apjának szétlőtték a fejét. Fenyőillat van, álmomban érzem a fenyőillatot.

Néztem a hátát, aztán a mellét, ahogy felém fordult. Álmunkban nem érzünk illatokat, állítólag.

Állítólag, de most éreztem.

Vagy pedig nem is alszom, de akkor mi?

Elfelejttem, amit álmodok, ha nem írom le rögtön.

Megyek fölfelé a páternoszteren, minden emeletnél zöttyen, ahogy ki-beszállnak, ez az utolsó emelet, apám munkahelye, az a folyosó.

Megyek az apámhoz.

És már késő van, elkéstem, és ahogy kilépek a kabinból, kiderült, hogy nem is ez az a hely, ezt álmodtam. Nem ide akartam jönni.

Ide akartam jönni, jó, de nem ide, hanem az apámhoz, az irodájába, ahol dolgozik, így beszéltek meg.

Nem jut eszembe, hogy melyik.

Emelet, az biztos. Melyik emeletre.

Egy nő is van a liftben, ő mondja, hogy nem stimmel az emelet, ez itt az orvosi rendelő. Itt nem dolgozik, mondja.

Senki az égvilágon. Kiszáll, nem köszön, én se. Szoktam köszönetni. Általában köszönök. Olykor kicsit zavarodott a helyzet, most köszönjek vagy ne, el kell dönteni. Néha elfelejtem. Néha bepótolom.

Piros rendelő, pirosra mázolták a falakat. Vagy sárga.

Piros ápolónők.

És sárga ápolónők.

Én pedig fehér vagyok, mint a viasz. Aztán lefutok a lépcsőn, lassan megy, sokáig tart, ki az utcára, és vége.

Nem fogok felülni, így maradok. Ez a leghosszabb pillanat.

Hosszú, és felfelé mutat. Az ég felé mutat.

Sikerül mozdulatlanul feküdnöm. Nem fázom. Másokat így kikerülni.

Másokat pedig szépen kikerülök.

A lábamon mászkál egy hangya, valahogy lesodrom magamról.

Fekszem a hasamon, mocorgok, benyomom az orrom. Megfordulok, a hangyát valahogy lesodrom.

Az emberek lökdösik egymást, erről jut eszembe, nyilván azért esik mindenki ekkorát.

Egymástól nem férnek el, kicsi a hely, miért másért megy ez a lökdösődés.

Akkorákat esel, édesem. Véletlenül meglöktelek, úgy, hogy kiesel. Orra esel. Véletlenül pofára estél.

Majdnem fellökött, ha nem lépek le a járdáról, fellök. Nekem jön, nem lát, vagy mi.

Nem ismert meg, pedig majdnem fellöktük egymást.

Összekulcsoltam a kezem, az ujjakat egymásba kulcsoltam. Arcra esési gyakorlat, ezt gyakorolom, ez a lecke. Büntetésből.

Leírod otthon fiacskám 00szor.

Van, akinek nyilván már kimentem a fejéből.

Kimentem neki a fejéből, hát hiába, nem emlékszik rám, nagyon sajnálja, de nem, hiába nézek így. Hiába mentem neki. Hiába állok elé.

Köszönök, nem lát meg, vagy úgy tesz. Ez mit köszönget.

Alig látszok, szerintem is.

C. megfordul megint, elindul, nem is olyan kicsi ez a fürdőszoba. Elég hosszú.

Ilyen korán kezdjük el. Nekikezdek a felejtésnek.

Igyekszem olyan mondatokat írni, egyenes, ebbe az irányba halad. Kijávitják egymást a mondatok, tényleg jobb híján.

Összekulcsolom az ujjaimat. Érzem a csontot, a csonthüvelyt. Egész bent, legbelül.

Én másképp számolok. Ez miattam van így.

Azért van így, mert én is elfelejtek bárkit. Eszembe jut és elfelejtem. Valahogy megtanuljuk, hogy kell felejtani.

Azt, hogy muszáj elintézni a dolgokat, hogy egyáltalában, el lehet intézni dolgokat. Elintézni egy embert. Ez a játék megy. Tévedésből tanuljuk meg az intézkedést.

Aztán elfelejtjük.

Véletlenül, tévedésből, vagy azért, mert nem figyelünk oda. A tanító hülyéi.

Nem csukom be a szememet, csak nem nyitom ki. Most tanulok?

Ha meghal valaki, akkor elrendezik a kezét. Így valahogy.

Rendezgetik az ujjait, megfelelő sorrendbe, a kéz ujjait össze lehet fűzni.

Aztán valaki számolni kezd a Mennysorszámban.

Egy. 2.

3.

Négy.

Öt.

Elszámol százig, és amikor elérkezik százig, azt az illetőt elfelejtik. Minden egyes illetőt el minden illető.

Percek óta nem veszek levegőt. Elfelejtettem beszívni a levegőt.

Néhány perccel ezelőtt.

Valahány pillanattal előbb.

Addig azért még eltart valameddig, nyugalom. Először jön az, hogy elfelejtem, melyik emelet. De ez még odébb van, sokáig eltart.

És nem is egyformán számolnak senkinek, lassan számolnak, van, hogy néha abba is hagyják, egyszerűen elfelejtik folytatni.

Elfelejtja a következő számot, hogy mi jön, melyik jönne sorra, olyankor bele is zavarodik, kezdi előlről.

Biztos ami biztos.

Ha az emlékezetébe idézném, vagy jó alaposan belerúgnék az utca közepén.

Ja, tényleg, mondhatná fájdalmasan, 69, viszont nekem sajnos épp jön a buszom, na viszlát, majd legközelebb.

Pedig nem biztos, hogy lesz legközelebb. Ezért esünk el mindig a legváratlanabb helyeken.

Na, és úgy látszik, hogy átázott a zoknim. Meg a nadrágom. Egy súlyos nadrágban ülök, a kád peremén.

Valahogy belecúsúzhattam, úgy látszik, a vízbe. C. áll előttem, egészen közel, néz, nem tudom, mit lát belőlem. Ilyen közlelől. Nyitva a fürdőszobaajtó, bejön a hideg. Megkeményedik a mellbimbója a hidegtől. Mit láthat?

Te mit látsz?

El fog felejteni.

Fáj a karom, dörzsölgetem és mozgatom, a csuklómat meg a könyökömet. Bevágtam vagy mi.

Ilyen nehéz nadrágokat gyártanak, tizennyolc kiló.

Tizennyolc kiló nadrág.

Tizennyolc kilogramm zokni.

Még az elején tart mindenképp a számolásban. Lassan megy, halkán mondja, alig hallhatóan mély hangon, nagyon, de nagyon lassú fordulatszámom. Nyolc.

Kilenc. Tizennégy. Itt járhat még az a kis, kalimpáló, bodros hajú valaki. El se kezdte igazán.

Egy fuvallat hideg levegő az előszobából.

El se kezdte, az utolsó szám, a legutolsó mégis ilyen iszonyatosan közel van.